

Chambre des Représentants

Kamer der Volksvertegenwoordigers

15 MARS 1951.

15 MAART 1951.

PROJET DE LOI

complétant la loi du 17 avril 1878
contenant le titre préliminaire du Code
de procédure pénale.

WETSONTWERP

tot aanvulling van de wet van 17 April 1878
bevattende de voorafgaande titel van het
Wetboek van rechtspleging in strafzaken.

EXPOSE DES MOTIFS

MEMORIE VAN TOELICHTING

MESDAMES, MESSIEURS,

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Les aspects nouveaux que revêt la situation internationale ont amené la présence de troupes ou de militaires belges à l'étranger.

C'est ainsi qu'une fraction importante de notre armée prend part à l'occupation de l'Allemagne, où sa présence appelle en outre celle de civils qui sont en service permanent ou temporaire auprès de ses organismes annexes, ou qui ont été autorisés à y suivre le chef de famille.

Au surplus, en exécution du Traité de Bruxelles, des militaires belges sont ou peuvent être envoyés en mission ou en service, sur le territoire des puissances co-signataires.

D'autres éventualités peuvent encore se produire où l'envoi à l'étranger de petits détachements ou de militaires isolés se justifierait; il s'en est présenté une récemment en Palestine, dans le cadre de notre participation à l'Organisation des Nations Unies.

Ces situations particulières étaient ignorées du législateur lorsqu'il a fixé les limites de l'étendue territoriale de la loi pénale.

La loi du 17 avril 1878, contenant le titre préliminaire du Code de procédure pénale, détermine de façon limitative les cas où la poursuite des faits commis en dehors du territoire du Royaume est possible en Belgique.

Ce n'est donc que dans des cas exceptionnels que le militaire ou la personne attachée à l'armée ou autorisée à suivre un corps de troupe peuvent être poursuivis en Belgique, pour une infraction perpétrée sur un territoire étranger.

* * *

Il y a lieu de distinguer deux éventualités : celle que crée la présence d'une fraction de l'armée au delà des frontières et celle de l'envoi de militaires isolés en service ou en mission à l'étranger.

* * *

De nieuwe aspecten van de internationale toestand hebben de aanwezigheid van Belgische troepen of militairen in het buitenland medegebracht.

Zo neemt een belangrijke fractie van ons leger deel aan de bezetting van Duitsland, ten gevolge waarvan aldaar een zeker aantal burgers vertoeven die, vast of tijdelijk, bij de aan die legerfractie verbonden organismen in dienst zijn of die er toe gemachtigd werden aldaar het gezins-hoofd te volgen.

Bovendien worden, ter uitvoering van het Verdrag van Brussel, Belgische militairen op het grondgebied van de medeondertekenende mogendheden op dienstreis of in dienst gezonden of kunnen het worden.

Nog andere eventualiteiten kunnen zich voordoen die het naar het buitenland zenden van kleine detachementen of van alleenstaande militairen zouden rechtvaardigen; in het kader van onze deelneming aan de Organisatie der Verenigde Naties is dat geval in Palestina onlangs voorgekomen.

Die bijzondere toestanden waren de wetgever onbekend toen hij de grenzen bepaalde van het grondgebied waarop de strafwet van toepassing is.

De wet van 17 April 1878, bevattende de voorafgaande titel van het Wetboek van rechtspleging in strafzaken, bepaalt beperkenderwijze de gevallen waarin feiten die buiten het grondgebied van het Rijk werden begaan, in België kunnen vervolgd worden.

Het is derhalve slechts in uitzonderlijke gevallen dat de militair of de persoon die aan het leger verbonden is of die gemachtigd werd een legerfractie te volgen, in België kan vervolgd worden voor een strafbaar feit dat op een buitenlands grondgebied werd begaan.

* * *

Twee eventualiteiten dienen beschouwd; deze, waarin een fractie van het leger zich buiten 's Lands grenzen bevindt, en deze, waarin alleenstaande militairen in dienst of op dienstreis naar het buitenland worden gezonden.

* * *

I. — Lorsqu'une fraction de l'armée d'une puissance se trouve sur le territoire d'une autre puissance, sous un régime d'occupation hostile ou amiable ou même en vertu d'une simple tolérance, les publicistes et les auteurs du droit des gens s'accordent, en général, à réputer commises sur le territoire de l'Etat d'origine les infractions perpétrées par les membres de cette fraction de l'armée, sur le territoire de l'Etat de séjour. Une partie de la doctrine et des décisions de nos tribunaux étendent cette règle aux membres de la suite civile des armées.

Mais cette doctrine, même dans son application aux militaires de l'armée d'occupation, n'est pas unanimement admise par la jurisprudence actuelle.

D'autre part, elle ne s'appliquerait notamment pas aux déserteurs de l'armée de l'intérieur qui commettent des délits dans un secteur belge d'occupation non plus qu'aux officiers et sous-officiers belges, étrangers à cette armée d'occupation, qui sont accueillis par elle, durant leurs congés, dans les centres de repos qu'elle aurait organisés dans sa zone.

Dans les diverses hypothèses où des troupes belges opèrent ou stationnent à l'étranger, il est nécessaire que l'application de la loi pénale belge soit étendue, sans conteste, à tout le territoire occupé, en ce qui concerne les faits délictueux commis tant par les militaires que par les personnes « à la suite » de l'armée.

En effet, les tribunaux de l'Etat de séjour ne pourront souvent connaître de ces faits. Il en sera ainsi chaque fois que l'abstention leur sera dictée par leur propre interprétation des principes généraux du droit des gens et des immunités qu'ils établissent, ou leur sera imposée par un obstacle de fait dérivant du caractère hostile de l'occupation. Souvent aussi, des conventions passées avec l'Etat de séjour (ou, comme il en est de l'actuelle occupation de l'Allemagne, des accords passés avec une puissance amie exerçant l'autorité politique sur le territoire de cet Etat) reconnaîtront formellement des immunités de juridiction, aussi bien aux civils à la suite de l'armée qu'aux membres de celle-ci.

On ne pourrait concevoir que ce privilège de juridiction pût être générateur de l'impunité si, à la suite d'une circonstance quelconque, les tribunaux belges installés en dehors de nos frontières ne peuvent d'autre part connaître des faits sur place.

Mais l'abstention des tribunaux étrangers se manifestera parfois aussi, en cause de militaires belges auxquels nulle immunité n'est reconnue. Cette carence pourra se produire, par exemple, dans le cas du déserteur ou du permissionnaire de l'armée de l'intérieur : il en est ainsi, par exemple, si ce militaire n'a été identifié qu'après son retour en Belgique ou si les autorités du pays de séjour opèrent volontairement sa remise à l'autorité belge. Une immunité de fait, consentie ou résultant des circonstances, ne peut valoir l'impunité ni à ce déserteur, ni à l'hôte des centres de congé. Le crédit international de la Belgique en souffrirait, tout autant que la discipline dans notre armée.

* * *

I. — Wanneer een fractie van het leger van een mogendheid zich op het grondgebied van een andere mogendheid bevindt, onder een vijandig of bevriend bezettingsregime of zelfs krachtens een eenvoudige tolerantie, zijn de publicisten en de kenners van het Volkenrecht het over het algemeen eens om te beschouwen als began, op het grondgebied van de Staat van herkomst, de strafbare feiten die door de leden van die fractie van het leger op het grondgebied van de Staat van verblijf werden begaan. Deze regel wordt door een deel van de leer en van de beslissingen van onze rechtbanken uitgebreid tot de leden die tot het burgerlijk gevolg van de legers behoren.

Doch, zelfs bij haar toepassing op de militairen van het bezettingsleger, wordt deze leer niet eenparig door de huidige rechtspraak aangenomen.

Anderdeels zou zij onder meer niet toepasselijk zijn op de deserteurs van het binnenlands leger die misdrijven begaan in een Belgische bezettingssector, evenmin als op de Belgische officieren en onderofficieren, die niet tot dit bezettingsleger behoren en die gedurende hun verloven door dit leger worden opgenomen in de rustcentra welke het in zijn zone zou hebben ingericht.

In de verschillende onderstellingen dat Belgische troepen in het buitenland optreden of er gestationneerd zijn, is het nodig dat de toepassing van de Belgische strafwet, zonder betwisting, uitgebreid wordt tot gans het bezet grondgebied, wanneer het gaat om strafbare feiten begaan zowel door de militairen als door de personen die « tot het gevolg » van het leger behoren.

Inderdaad, de rechtbanken van de Staat van verblijf zullen dikwijls van die feiten geen kennis kunnen nemen. Zulks zal het geval zijn telkens wanneer zij zullen menen zich hiervan te moeten onthouden op grond van hun eigen interpretatie van de algemene beginselen van het Volkenrecht en van de er door vastgestelde vrijdommen of wanneer zij zullen gedwongen zijn zich er van te onthouden door een feitelijke, wegens door de vijandige aard van de bezetting ontstane hinderpaal. Dikwijls ook zullen overeenkomsten die met de Staat van verblijf werden afgesloten (of, zoals zulks het geval is bij de huidige bezetting van Duitsland, accoorden afgesloten met een bevriende mogendheid die over het grondgebied van deze Staat het politiek gezag uitoefent) formeel erkennen dat er, zowel voor de burgers die tot het gevolg van het leger behoren als voor de leden van dit leger, vrijdom van rechtsmacht bestaat.

Het ware niet te begrijpen dat dit voorrecht van rechtsmacht straffeloosheid zou kunnen medebrengen indien, ingevolge een om het even welke omstandigheid, de Belgische rechtbanken, die buiten onze grenzen gevestigd zijn, anderdeels niet ter plaatse van de feiten kennis kunnen nemen.

Maar het kan ook gebeuren dat de buitenlandse rechtbanken zich afzijdig houden wanneer het gaat om Belgische militairen voor welke geen enkele vrijdom erkend wordt. Deze afzijdigheid zal zich bij voorbeeld kunnen voordoen wanneer het een deserteur of een verlofganger van het binnenlands leger geldt. Zulks zal bij voorbeeld het geval zijn indien deze militair slechts na zijn terugkeer in België geïdentificeerd wordt of indien de overheden van de Staat van verblijf hem vrijwillig in handen van de Belgische overheid hebben gesteld. Een feitelijke vrijdom, die werd toegestaan of voortvloeit uit de omstandigheden, mag noch aan die deserteur noch aan de gast der verlofcentra de straffeloosheid verschaffen. Het internationaal gezag van België en niet het minst de tucht in ons leger, zouden er onder lijden.

* * *

II. — L'envoi de militaires isolés en service ou en mission à l'étranger appelle de même une extension de l'application de la loi pénale dans l'espace.

En effet, le militaire détaché en territoire étranger y jouira parfois de véritables immunités juridictionnelles, à l'instar de celui qui fait partie d'un corps d'occupation. Cette hypothèse n'est pas réalisée aujourd'hui, mais elle s'est rencontrée dans un passé récent : les membres, belges notamment, du « Détachement international de la Sarre » bénéficièrent d'un statut complet d'extraterritorialité, en vertu de décisions de la Société des Nations et de la Commission de Gouvernement de ce territoire.

Au surplus, tout en n'accordant pas d'immunités aux membres d'une armée étrangère, certaines puissances peuvent être amenées à attribuer aux militaires des forces amies un statut juridictionnel spécial, qui restreindra l'action des juridictions de l'Etat de séjour. Tel est le régime institué aujourd'hui par l'article 7 de la Convention intervenue à Londres le 21 décembre 1949 entre les puissances signataires du Traité de Bruxelles : si un militaire d'une de ces puissances commet un délit sur le territoire d'une des autres parties contractantes, les tribunaux de cet Etat sont astreints à ne « retenir l'affaire que si des conditions particulières l'exigent impérieusement ». L'attribution d'immunités ou d'un tel statut privilégié au profit de militaires belges oblige la Belgique à substituer l'action de ses propres tribunaux à la carence des tribunaux étrangers.

Mais, même en l'absence d'immunités ou de privilèges consentis à nos militaires, il reste encore nécessaire de modifier notre législation. Cette nécessité résultera du souci de notre réputation à l'étranger et des exigences de la discipline.

Souci de notre réputation.

Sur le territoire de l'Etat où il accomplit son service ou sa mission, le militaire belge est en quelque sorte un représentant officiel de notre pays; cette qualité apparaîtra aussi en lui dans les pays qu'il traverse pour se rendre à son poste ou pour regagner la Belgique. Elle lui imposera des devoirs particuliers à l'égard de l'Etat d'accueil.

Si pour un motif quelconque, les autorités du pays de séjour ne peuvent ou ne veulent poursuivre le militaire, il conviendra que les tribunaux belges soient en mesure d'assurer la répression du fait. L'inaction des tribunaux belges ne serait pas comprise par les autorités locales.

Exigences de la discipline.

Plus une armée est dispersée et plus il importe que l'autorité de l'Etat s'exerce ferme et efficace sur ses membres. L'intensification des mouvements de l'armée et surtout l'envoi de militaires à l'étranger, isolément ou en détachements, tend normalement à relâcher la discipline.

D'autre part, on ne peut se dissimuler que, dans quelque situation qu'il se trouve à l'étranger, qu'il s'y soit réfugié au cours d'une désertion ou qu'il y passe un congé, un militaire belge, plus que tout autre citoyen, doit rester sous l'empire des lois qu'il a pour mission de défendre.

Il convient que les agissements coupables imputés à ces

II. — Het feit dat alleenstaande militairen in dienst of op dienstreis naar het buitenland worden gezonden, brengt eveneens een uitbreiding in de ruimte van de toepassing van de strafwet mede.

De buitenslands gedetacheerde militair immers zal aldaar, in navolging van de militairen die van een bezettingskorps deel uitmaken, soms ware vrijdommen van rechtsmacht genieten. Dit geval doet zich thans niet voor maar is heel onlangs nog voorgekomen: de leden, en onder meer de Belgische leden van het « Internationaal detachement van de Saar », genoten het voordeel van een volledig extraterritorialiteitsstatuut krachtens de beslissingen van de Statenbond en van de Regeringscommissie van dit grondgebied.

Bovendien kunnen sommige mogendheden, alhoewel zij aan de leden van een buitenslands leger geen vrijdom verlenen, er toe genoopt worden aan de militairen van de bevriende strijdkrachten een speciaal jurisdictioneel statuut te verlenen dat het optreden van de rechtcolleges van de Staat van verblijf zal beperken.

Dergelijk regime is thans ingesteld door artikel 7 van de Conventie die te Londen op 21 December 1949 tussen de ondertekenende mogendheden van het Verdrag van Brussel werd afgesloten: indien een militair van één der mogendheden een misdrijf begaat op het grondgebied van een der andere contracterende partijen, zijn de rechtbanken van die Staat er toe verplicht « de zaak slechts aan zich te houden indien bijzondere omstandigheden zulks dwingend vereisen ». Het verlenen van vrijdommen of van een dergelijk bevoorrecht statuut ten behoeve van Belgische militairen verplicht België er toe, ingevolge de afzijdigheid van de vreemde rechtbanken, zijn eigen rechtcolleges te doen ingrijpen.

Maar zelfs indien geen vrijdommen of voorrechten aan onze militairen mochten zijn toegestaan, blijft het niettemin noodzakelijk onze wetgeving te wijzigen, en wel om ons aanzien in het buitenland hoog te houden en om de tucht te handhaven.

Ons aanzien in het buitenland.

De Belgische militair is op het grondgebied waar hij zijn dienst of zijn opdracht vervult, tot op zekere hoogte een officiële vertegenwoordiger van ons land; die hoedanigheid bezit hij ook in de landen die hij doorreist om zich naar zijn post te begeven of om naar België terug te keren. Zij zal hem ten opzichte van de Staat die hem opneemt bijzondere verplichtingen opleggen.

Bijaldien, wegens om het even welke reden, de overheden van het land van verblijf de militair niet kunnen of niet willen vervolgen, hoort het dat de Belgische rechtbanken in staat zijn de bestraffing van het feit te verzekeren. De plaatselijke overheden zouden niet begrijpen dat de Belgische rechtbanken zich onbetuigd laten.

Handhaving van de tucht.

Hoe meer een leger verspreid is, hoe meer het van belang is dat de Staat krachtig en doeltreffend zijn gezag over zijn leden doet gelden. Worden de bewegingen van het leger veelvuldiger en, vooral, worden militairen, afzonderlijk of in detachementen, naar het buitenland gezonden, dan is normaal een verslapping van de tucht te vreezen.

Anderdeels, kan men zich niet ontveinzen dat de Belgische militair, in welke toestand hij zich ook in het buitenland bevindt, of hij aldaar de wijk heeft genomen tijdens een desertie of aldaar een verlof doorbrengt, meer dan ieder ander burger onderworpen moet blijven aan de wetten waarvan de verdediging hem is opgedragen.

Het past dat de schuldige handelingen welke aan deze

militaires puissent être réprimés en toute circonstance. L'exercice de l'action disciplinaire ne suffit pas : l'œuvre de la justice répressive qui en principe précède l'intervention de l'autorité militaire, doit pouvoir étayer et renforcer celle-ci.

* * *

C'est pour ces motifs, découlant tous de l'extension des relations militaires internationales, que le projet répute commises sur le territoire du Royaume les infractions perpétrées à l'étranger par des militaires belges.

D'autre part, il sanctionne par une règle identique, mais ici uniquement en fonction d'immunités juridictionnelles, les délits commis en territoire occupé par les personnes attachées à une fraction de l'armée qui y stationne, et par celles qui sont autorisées à suivre un corps de troupe qui en fait partie.

Dans tous les cas, le projet écarte la condition inscrite dans l'article 12 de la loi du 17 avril 1878 qui subordonne, en général, la recevabilité de la poursuite à la présence de l'inculpé en Belgique. En effet, il arrivera fréquemment que ce dernier sera remis à l'étranger entre les mains des autorités militaires belges et ramené par elles en Belgique.

Il convient de même de n'exiger en aucun cas l'existence d'une plainte ou d'un avis officiel. Lorsque cet avis est exigé, c'est parce que l'autorité étrangère est en principe seule à même de renseigner la police belge sur l'existence du délit commis sur son territoire et de lui fournir les éléments nécessaires à l'exercice des poursuites. Tel ne sera souvent pas le cas dans l'espèce, où l'autorité belge se trouvant sur place aura une connaissance directe des faits. Au surplus, la répression de ces infractions, dans nombre de cas, intéressera trop étroitement la discipline pour que la poursuite n'en puisse avoir lieu d'office.

* * *

Le texte de l'article 10bis ne requiert pas que l'inculpé possède la nationalité belge. En effet, des étrangers peuvent être soumis aux lois pénales militaires belges; d'autre part, la qualité de « personne à la suite de l'armée » est indépendante de la nationalité.

Le Ministre de la Justice.

militairen worden ten laste gelegd, in elke omstandigheid, kunnen bestraft worden. De uitoefening van de tucht volstaat niet : het ingrijpen van het strafrecht, dat in principe de tussenkomst van de militaire overheid voorafgaat, moet deze laatste kunnen steunen en sterken.

* * *

Het is om deze redenen, die alle voortvloeien uit de uitbreiding der internationale militaire betrekkingen, dat het ontwerp, de strafbare feiten, in het buitenland door Belgische militairen begaan, beschouwt als begaan op het grondgebied van het Rijk.

Anderdeels, stelt het bij een identische regel, maar hier enkel in verband met de vrijdommen van rechtsmacht, straf op de misdrijven op het bezet grondgebied begaan door de personen die verbonden zijn aan een aldaar gestationneerde legerfactie, en door hen die er toe gemachtigd werden een troepenkorps te volgen dat van die fractie deel uitmaakt.

In al de gevallen wijst het ontwerp de in artikel 12 der wet van 17 April 1878 ingeschreven voorwaarde af, waarbij, over het algemeen, bepaald wordt dat slechts vervolgingen kunnen worden ingesteld wanneer de verdachte zich in België bevindt. Het zal immers vaak voorkomen dat deze laatste in het buitenland in handen zal worden gesteld van de Belgische militaire overheden en door hen in België teruggebracht.

Het betaamt eveneens, in geen enkel geval, het bestaan van een klacht of van een officieel bericht te vorderen. Wordt dit bericht wel vereist, dan gebeurt zulks om dat alleen de buitenlandse overheid in principe in staat is de Belgische politie in te lichten over het bestaan van een op haar grondgebied begaan misdrijf en haar de elementen te verschaffen die voor de uitoefening van de vervolgingen nodig zijn. Zulks zal dikwijls niet het geval zijn, waar de Belgische overheid, die zich ter plaatse bevindt, rechtstreeks zal kennis hebben van de feiten. Overigens zal de beteugeling van die misdrijven in tal van gevallen al te nauw verband houden met het handhaven van de tucht dan dat de vervolging er van niet ambtshalve zou kunnen geschieden.

* * *

Door de tekst van artikel 10bis wordt niet gevorderd dat de verdachte de Belgische nationaliteit zou bezitten. Vreemdelingen kunnen immers aan de Belgische militaire straffen onderworpen zijn; anderdeels, hangt de hoedanigheid van « persoon die tot het gevolg van het leger behoort » niet af van de nationaliteit.

De Minister van Justitie.

L. MOYERSOEN.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre de la Justice, le 20 novembre 1950, d'une demande d'avis sur un projet de loi complétant la loi du 17 avril 1878 contenant le titre préliminaire du Code de procédure pénale, a donné en sa séance du 29 novembre 1950 l'avis suivant :

Le projet de loi ne soulève pas d'observations.

Etaient présents :

Messieurs : Suetens, président du Conseil d'Etat, président;
V. Devaux et M. Somerhausen, conseillers d'Etat;
H. Pierlot et E. Van Dievoet, assesseurs de la section de législation;
G. Piquet, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. Suetens.

Le Greffier,

(s.) G. PIQUET.

Le Président,

(s.) J. SUETENS.

Pour deuxième expédition délivrée à M. le Ministre de la Justice.
Le 2 décembre 1950.

Le Greffier du Conseil d'Etat,

K. MEES.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN,

Prince Royal,

exerçant les pouvoirs constitutionnels du Roi,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice est chargé de présenter en Notre nom, aux Chambres Législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article premier.

Il est inséré dans la loi du 17 avril 1878 contenant le titre préliminaire du code de procédure pénale, un article 10bis rédigé comme suit :

« Toute personne soumise aux lois militaires qui aura commis une infraction quelconque sur le territoire d'un Etat étranger, pourra être poursuivie en Belgique.

» Il en est de même des personnes qui sont attachées, à quelque titre que ce soit, à une fraction de l'armée se trouvant en territoire étranger ou de celles qui sont autorisées à suivre un corps de troupe qui en fait partie. »

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 20e November 1950 door de Minister van Justitie verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet tot aanvulling van de wet van 17 April 1878 bevattende de voorafgaande titel van het Wetboek van rechtspleging in strafzaken, heeft ter zitting van 29 November 1950 het volgend advies gegeven :

Bij het ontwerp van wet zijn geen opmerkingen te maken.

Waren aanwezig :

De Heren : J. Suetens, voorzitter van de Raad van State, voorzitter;
V. Devaux en M. Somerhausen, raadsheren van State;
H. Pierlot en E. Van Dievoet, bijzitters van de afdeling wetgeving;
G. Piquet, adjunct-griffier, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. Suetens.

De Griffier,

(get.) G. PIQUET.

De Voorzitter,

(get.) J. SUETENS.

Voor tweede uitgifte afgeleverd aan de H. Minister van Justitie.
De 2^e December 1950.

De Griffier van de Raad van State,

K. MEES.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN,

Koninklijke Prins,

die de grondwettelijke macht van de Koning uitoefent,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL.

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Justitie is gelast in Onze naam bij de Wetgevende Kamers het ontwerp van wet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Eerste artikel.

In de wet van 17 April 1878, bevattende de voorafgaande titel van het Wetboek van rechtspleging in strafzaken, wordt een artikel 10bis ingevoegd, luidend als volgt :

« Ieder aan de militaire wetten onderworpen persoon die een om het even welk misdrijf op het grondgebied van een vreemde Staat gepleegd heeft, kan in België vervolgd worden.

» Hetzelfde geldt voor de personen die, in welke hoedanigheid ook, aan een fractie van het leger dat zich op buitenlands grondgebied bevindt, verbonden zijn of voor de personen die er toe gemachtigd zijn een troepenkorps dat van dit leger deel uitmaakt, te volgen. »

Art. 2.

L'alinéa 1er de l'article 12 de la même loi est modifié comme suit :

« Sauf dans les cas prévus aux articles 6, n°s 1 et 2, 10, n°s 1 et 2, ainsi qu'à l'article 10*bis*, la poursuite des infractions dont il s'agit dans le présent chapitre n'aura lieu que si l'inculpé est trouvé en Belgique. »

Donné à Bruxelles, le 13 mars 1951.

Art. 2.

Het eerste lid van artikel 12 van dezelfde wet wordt gewijzigd als volgt :

« Behoudens in de gevallen door de artikelen 6, n^{rs} 1 en 2, 10, n^{rs} 1 en 2, alsmede door artikel 10*bis* voorzien, heeft de vervolging van de misdrijven waarvan sprake in dit hoofdstuk slechts plaats indien de verdachte in België wordt aangetroffen. »

Gegeven te Brussel, 13 Maart 1951.

BAUDOUIN.

PAR LE PRINCE ROYAL :

Le Ministre de la Justice,

VANWEGE DE KONINKLIJKE PRINS :

De Minister van Justitie,

L. MOYERSOEN.
